

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 97 - 25 Kuruş

22 - Mart - Çarşamba - 1950

MATİLD HAY.
RETLE ELİ-
Nİ GERİ
ÇEKTE.

LÂTİFE ETTİĞİNİZİ ÜMİT
EDİYORUM. HAYIR MATİLD..
ÇOK CİDDİ SÖYLÜYÜM.
SABAHLARI ERKENDEN
SENİ GÖRMK İÇİN KAL-
KIYORUM. RESİM YAP-
MIYORUM. AKŞAMLARI
EVDE KALİYORUM. BUN-
LARI HEP SENİN YANIN-
DA KALMAK İÇİN YAP-
YORUM.

ÇOK RİCA EDE-
RİM PAVLO..
BABANIZ BÖY-
LE BİR ŞEY
YE NE DER?

BİLMEM.. FAKAT ZAN-
NIMA KALIRSA HİÇ TE-
CANI SIKILMAZ. SİZDEN
O KADAR MEMNUN KI-

5/1

BÖYLE BİR ŞEYE
İMKÂN YOK PAVLO
NE İMKÂN
YOKMUŞ
MATİLD?

ARTIK BU
EVDE KALAMAM
AYRILACAĞIM..

AYRILAM MI? NE-
DEN? SİZE EVLEN-
ME TEKLİF EDİYORUM

BİRDENBİRE ARKASINI
DÖNDÜ. ELLERİYLE YÜ-
ZÜNÜ KAPADI.

ÇOK RİCA
EDERİM. BUNU
SÖYLEMEYİN KABUL
EDENİMECEĞİM.
BEN SİZİN SEVİ-
YENİZDE BİR KIZ
DEĞİLİM. BENİ MA-
ZUR GÖRÜN

VE KAPIDAN GİTTİ. GİTTİ.
NE SAYANI HAY.
RET BİR KIZ. ONUN
YERİNDE BİR BA-
KASI OLSA DER-
HAL KABUL E-
DERDİ. HALBU-
Kİ O KAÇTI.

97/1

PAVLO BOŞ YERE UYUMAYA ÇALIŞTI. KIZIN SÖZLERİ KALBİNDE FIRTINALAR YARATMIŞTI. NİHAYET DAHA FAZLA TAHAMMÜL EDEMEDİ. KALKTI. KIZIN YATTIĞI ODANIN KAPISINI VURDU.

MATİLD!

CEVAP ALAMADI. KULAK KABARTTI. HİÇKIRIKLAR İŞİTTİ. MÜTEESSİR OLDU. TEKRAR KAPISINI VURDU.

MATİLD LÜTFEN AĞ.. BİR TEK SÖ.. ZÜM VAR..

İÇERİDEN MATİLD HİÇKIRAK CEVAP VERDİ.

SÖYLEYİN..

BENİM ZENGİN OLDUĞUMU, AİLEMİN ASİL OLDUĞUNU FİLAN BİR TARAF BIRAKIN SİZ. BANA SÖYLEYİN: SİZ DE BENİ SEVİYOR MÜSÜNÜZ?

MATİLD! EĞER CEVAP VERMEZSE.. NİZ KAPINI KIRARIM..

BUNUN ÜZERİNE İÇERİDEN TATLI BİR "EVET" İŞİTLİR. PAVLONUN KALBI DÜRACAK GİBİ OLDU.

BUNU DANA AÇIK SÖYLE.. "EVET PAVLOCUĞUN SENİ SEVİYORUM" DE..

"EVET.. SENİ SEVİYORUM.... SİYOR PAVLO.."

ÇİLGİNA DÖNMÜŞ OLAN PAVLO.. "GEÇEN HAYRILI OLSUN CANIM.." DİYE KAPINI ÖPTÜ VE DOĞRU BABASININ YATAK ODASINA KOŞTU.

BABA ÇOK MÜHİM BİR HADİSE! DÜNYANIN GÜZEL KIZIYLA NİŞANLANDIM! SEVİYORUM. O DA BENİ SEVİYOR..

BU NASIL İÇERİ GİRİŞ OĞLUM? EN UFAK BİR SAR SİNTİDA AYAKIM MÜTHİŞ SANCİYOR NE DİYORDUN BAKAYIM..

lometre içeride bulunması ve yakından başka hiçbir yol geçmemesi hasebiyle, sakinleri çoban seslerinden başka hiçbir şey işitemezler. İçinde telefon, havagazı ve elektrik te yoktur. Yani kelimenin tam mânâsı ile, arzuınıza uygun bir eski zaman köşküdür.

Ev sahibi, içinde tarla farelerinden başka hiçbir canlı olmayan bahçeyle beraber, bu evin kira bedeli olarak senede sadece beş yüz dolar istemektedir.

Köşkü gezmek için kamyonetimizin emrinize amade olduğunu bildirir, en derin saygılarımızı sunarız."

Miss Sparks, mektubu

verecek bir kiracı bulursam, parayı benimle bölüşmeye razı olur musunuz? Nasıl... Üç seneliği peşin olursa mı? Pekli, onu da temin etmeye çalışırım Mr. Tapper. Çok teşekkür ederim gününüz aydın olsun."

Mr. Buffle mikrofonu yerine bıraktı ve rahat koltuğuna oturarak mütebessim bir yüzle piposunu tütürmeye başladı.

Diğer taraftan, yandaki odada, kulağını kapıya dayıyarak konuşmanın bir kelimesini bile kaçırmış olan Miss Sparks'ın memnuniyeti de onunkinden aşağı değildi. Bu, mahcup görünümlü, kızıl saçlı ve ciddi tavırlı bir genç kızdı. Buradaki vazifesi de Mr. Buffle'in mektuplarını açıp okumak, onlara patronun ağzından cevap yazmak ve kayıt işlerini tutmaktı. Hatta

gibiymi. Telâhî hareketlerle önündeki dosya yığınlarını mütemadiyen masanın bir yanından öbür yanına aktarıyor, çekmecelerin birini kapayıp ötekini açıyordu. Nihayet: "Affedersiniz, sayın Profesör, diye özür diledi. Birkaç saat önce önümde duran uzak gözlüğüm birdenbire ortadan kayboluverdi. Gözümdekilerle de odanın öbür köşesini dahi güçlükle seçebiliyorum. Onsuz ne yapacağımı bilmem..."

Profesör, kendi gözlüğünün tuhaf biçimli camlarını işaret ederek: "Bunlardan bir tane edinmeniz lâzım, dedi. Bifokal olduklarından hem yakın ve hem de uzak mesafeler için kullanılabilirler. Şey... Hazırladığınız kontrat tasarısını, müsaade ederseniz bir kere de ben gözden geçireyim." Ve pamuk gibi saçlarla örtülü başını, Buffle'in uzağıttığı kâğıtların üstüne eğdi. Tam o sırada saat te biri vuruyordu.

Mr. Buffle: "Şimdi, dedi. Hususî kâtipem Miss Sparks, sizi otomobile bindirerek köşke götürecektir."

Profesör kesik bir feryat kopardı: "Nasıl! Ne dediniz? Biraz önce burada olan şu küçük kız mı götürecekt beni?"

Mr. Buffle gülümsedi: "Korkacak bir şey yok efendim, dedi. Miss Sparks, eşi bulunmaz bir iş kadını olduğu kadar, emsalsiz bir şöfördür de... Bugün bütün adımların başka işlerle vazifeli oldukları için size o refakat edecek."

Profesör çaresiz bir tavırla başını sallıyarak: "Pek âlâ, dedi. Öyle olsun."

Beraberce merdivenlerden inerek dış kapının önüne çıktılar. Miss Sparks şöför mahalline oturmuş, dikkatle dudaklarının rujunu taze liyordu. Mr. Spelter de onun yanına geçti ve Mr. Buffle'in hürmetkâr selâmına eliyle mukabele ederken otomobil de olduğu yerde birkaç kere ileri geri gittikten sonra yola koyuldu.

Aradan ancak beş dakika kadar geçmişti ki Miss Sparks birdenbire frenlere basarak arabayı durdurdu. Şehir dışında, çamlı tepelere doğru uzanan dar bir patikanın başına gelmişlerdi. Profesör Spelter çabucak şapkasını, gözlüklerini, yün atkısını çıkardı ve takma sakalı ile perukasını da fırlatarak Miss Sparks'ın kucağına, işin tuhaf tarafı da, kızın en küçük bir şaşkınlık alâmeti bile göstermeden kendini bu bir anda kırk yaş gençleşen adamın kollarına bırakıvermesiydi.

Neşe dolu bir sesle: "Sevgilim, diye fıkırdadı. Ne iyi oldu, değil mi? Yemek sepeti de inşallah Mr. Buffle'in gözüne ilişmemiştir."

Sahte profesör Spelter: "Üzülme, canım, dedi. Paltomu koluma, onu örtcek şekilde asmışım. Senin de adamın gözlüğünü ortadan kaybedişine bayıldım doğrusu. Yoksa kılığumdaki acayipliği farketmesi işten bile değildi.

Güzel kız ona biraz daha sokulmuş: "Cumartesi gününü de sabahtan akşama kadar başbaşa geçirebileceğiz, Dick, diyorodu. Seni ne kadar çok seviyorum, bilsen."

Güzel kız, ona biraz daha sokuldu.

Miss Sparks, 1834 te tesis edilmiş olan Trudge ve Buffle şirketinin büyük ortağı Mr. Buffle'a: "Benim aklıma Partletlerin evi geldi, dedi. Münasip mi acaba?"

Mr. Buffle bir müddet derin derin düşündü ve birdenbire: "Fevkalâde, Miss Sparks, diye cevap verdi. Ondan daha iyisini bulamaz. Hemen profesör Robert Spelter'e bir mektup gönderelim..."

Kız masanın başına oturarak patronun söylediklerini kâğıda geçirmeye başladı.

"Sayın Bayım, Şehrin gürültüsünden uzak, sâkin bir köşede, bir çiftlik evi kiralamak hususundaki müracaatınızı dikkatle inceledik ve sizin gibi yaşlı bir ilim adamının, ancak Whitewater köprüsündeki Partletlere ait köşke, aradığı sükûnu bulabileceği kanaatine vardık. Elizabeth devrinde ula bir meşe ağacının gölgesine inş edilmiş olan bu ev, mektubunuzda da tutmak istediğiniz yerde sadece içme suyu bulunmasının dahi cete yeteceğini ve konfora değil sessizliğe hasret çektiğinizi belirttiğinize göre, hiç çekinmeden söyleyebilirim ki, bütün yeniliklerden mahrumdur.

Üstelik te caddeden birkaç idolo-

çabucak temizce çekti. Mr. Buffle'da gözlüklerini takarak altını imzaladı ve ince sesiyle: "O da oldu" diye söylendi. Bir yandan da memnun bir tavırla ellerini oğuşturuyordu.

"Şimdi bana derhal, Hight Hill House'da Mr. Tapper'i bulun, Miss Sparks."

Kız, patronun emrini yerine getirdikten sonra dışarı çıktı ve Mr. Buffle ile Mr. Tapper arasında şöyle bir telefon mükâlemesi cereyan etti:

Buffle: "Partletlerin evi hakkında bir teklifim var, Tapper, diyorodu. Biliyorsunuz ki bu harap köşkü, senede iki yüz elli dolara hiç kimse kiralamıyor. Böyle, damı samanlarla örtülü, içi de rutubetten sursıklam bir yerde de oturulmaz doğrusu. Şimdi herkes, önünden asfalt yollar geçen, elektrik, banyolu ve hattâ kaloriferli köbük binalar arıyor. Bu yüzden de ona müşteri bulabileceğimizi hiç zannetmiyorum.

"Efendim? Evet, evet... Haksızınız Mr. Tapper, yalnız ben de size şunu söylemek istiyordum. Eğer istediğiniz fiyat bir maddi faal-

arasına müşterileri müessesenin eski model kamyonetine bindirerek kiralık ev gezdirmeye götürdüğü de vaki idi.

Profesör Spelter, ertesi sabah erkenden telefon ederek çarşamba günü saat 12.10 da Mrs. Spelter ile beraber orada olacaklarını bildirdi.

Mr. Buffle öfkeyle: "Tam zamanını seçti, diye homurdandı. Halbuki o gün dünya kadar işim vardı."

Miss Sparks: "Ehemmiyeti yok Mr. Buffle, dedi. Çarşamba günü öğleden sonraki izninden feragat edip onları ben de götürebilirim. Yalnız biliyorsunuz ki, Partletlerin köşkü buradan on mil kadar uzaktır ve yol da bir hayli arızalı olduğundan gidip dönmemiz akşamı bulur. Bunun için acaba bana cumartesi günü..."

Mr. Buffle anlayışlı bir adamdı. "Merak etmeyin, diye kızın sözünü kesti. Cumartesi günü tamamıyla serbest olacaksınız."

Profesör Spelter uzun boylu, hafice kambur, kısıp sesli ve gözlüklü bir adamdı. Boynunda da, bir ucu geriye atılmış kalın bir yün atkı sarılıyordu. Mr. Buffle'in elini sıkarak: "Karım ânî olarak rahtsızlandığı için benimle beraber gelemedi, diye söze başladı. Maamafih zevklerimiz, bir olduğundan kararımıza iştirak edeceğine eminim."

Fakat Buffle bunları işitmemiş

Aşk ve Macera Romanı: 2

Berl, kendisinin Ambroz için bir mâna ifade ettiğine ihtimal veremezdi. Fakat Ambroz, onun sık sık Hayd - Park'a gittiğini öğrenince, parka gitmeğe ve saatlerce onu beklemeğe başlamıştı. Buna rağmen, birbirile karşılaşmamışlardı.

Nihayet Mervil:

— Nekdarı tuhaf, dedi. Sizi müteessir ettim Mister Solt?

Solt gülümseyerek başını salladı. — Şayet ben, bundan dolayı müteessir olursam, kendimi bedbaht yapmış olurum, dedi. Dünyada, yarın ıstıraplı okadar insan vardır ki, bunların çoğu, ıstıraplarını içlerinde saklarlar. Bilmem anlatıldım mı? İnsan, kendisine merhamet etmezse, hiçbir ıstırapı hissedemez.

Beril, başını önüne eğdi.

Bu sırada, odaya Dr. Mervil girmişti. Doktor, zayıf ve miyoptu. Görünüşü, her gün karşısına çıkan sıkıntıları bertaraf etmeğe çalışan bir adam hissini vermekte idi. Ehemmiyetsiz nazırlarla Solt'a baktı.

— Burada olduğunuzu bilmiyordum Solt, dedi. Çalışma odama gelmek istemez misiniz?

Beril, doktorun sık sık nefes alışından kızmış olduğunu anladı. Çalışma odası, salonun yanında idi. Doktor, öbür odaya geçince, Solt başıyla genç kıza selâm vererek:

— Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Matmazel, dedi.

Ambroz Solt, genç kıza daha çok şeyler konuşmak istiyordu. Fa-

Anarşistin biridir.

Kız, hayretle babasına baktı. Dr. Mervil sözlerine devam ederek:

— Onun, birçok şeyler hakkında sayıları dikkat görüşleri vardır. Mesela:

İnsanların aynı haklara sahip olduklarına inanır. Hatta bu düşünce ile, yüksek bir mektep veya buna benzer bir şeyi açabilmek için, bir milyon lira sarfetmeğe hazır, hayalperest ve delice fikirlerle olan acı bir herifdir. Bu mektebe (Anne - Yüksek Mektebi) adını verecekmış... Şimdi seninle daha fazla konuşmamıyacağım. Yalnız senden rica ediyorum. Onunla fazla samimi olma. Çünkü hakkında daha birçok şeyler biliyorum. Bunları sana sonra anlatırım.

Doktor, çalışma odasının kapısını kapattı. Beril, Ronni'ye yazdığı yarın kalan mektubun bulunduğu masaya oturduğu zaman Ambroz Solt'u düşünüyordu.

Sinirli sinirli bir mecmuanın sahifelerinde karıştırırken merakla Ambroz'a baktı.

II

kat Mervil, tekrar salona dönmüş, kapının önünde durarak Solt'un kızından ayrılmasını beklemeğe başlamıştı.

Çalışma odasının kapısı kapandıktan bir müddet sonra tekrar açıldı ve Mervil kapıdan başını uzatarak mirıldanır gibi bir sesle kızına:

— Hay Allah müstahakını versin, dedi. Bu herifi ne diye salona kabul ettin? Pekâlâ aşağıda bekliyebilirdi.

Beril sakın bir sesle:

— Ben onu, Mister Step'in bir arkadaşısı zannettim, dedi. Pekâlâ, sen bu acı adamı nereden tanıyorsun ve bu adam kimdir?

— Kim mi? Ah, o...

Dr. Mervil, Ambroz hakkında ne söyleyeceğini, ne söylemesi lâzım geldiğini kararlaştırıyordu.

— Moropulos'un bir memurudur, dedi. Moropulos, onu bilmem hangi yere seyahatinde almış getirmiş.

— Eh, söyle bakalım Solt. Buraya niçin geldin? Bir şey mi var?

Diye söze başlayan doktor, biraz evvel Beril'e onu salona kabul ettiğinden dolayı hiddetlenen adam değildi.

Solt, pencerenin önündeki alçak bir sezlona oturmuştu:

— Moropulos bugün kendisine yapılan bir ziyaretten dolayı endişe içinde Cenubi Afrikadaki Brakfonten elmas madeni direktör vekillikinden, evvelce almış olduğu bir mektup hakkında malûmat istenmiş.

Mervil, odanın ortasındaki masanın kenarına dayanmış, sinirli hareketlerle bir mecmuanın sahifelerini karıştırıyordu. Merakla Ambroz'a baktı:

— Ne olmuş? dedi. Bunu nereden biliyorlar? Gelen adam kim imiş?

— Zannederim o Amerikalı direktör Mister Diverli çok hiddetli idi.

Dr. Mervil sinirden turnaklarını yiyor, bir şey söylemiyordu. Bu kararsız adamın hali, Beril'in babası olduğu için Solt'a âdeta ıztırap veriyordu.

Doktor birdenbire:

— Bu adamlar bizden ne istiyorlar? diye bağırdı. Düşen hisse senetlerini satmak hiçbir zaman namussuzluk değildir... Bu nihayet spekülasyon olabilir!

Solt, sakın bir sesle:

— Belki borsadan bir şeyler öğrenmek mümkündür, dedi. Moropulos, size bunu söylememi tenbih etmişti. Johannesburgdaki reis, bu işi ele almış ve bu hususta tafsilât istiyormuş.

Solt, de bunu kabul etti.

Doktorun yüzü, ölü yüzü gibi bembeyaz olmuştu:

— Şef de mi kabul etti? diye bağırdı.

— Evet...

Doktor, bitkin vaziyette bir sandalyeye çöktü:

— Ben, buna inanmam, dedi. Bu işin bizimle hiçbir ilgisi yoktur. Eğer bize metruk bir maden ocağı vermek istiyorlarsa, o vakit mesele yok... Öyle değil mi?

— Bilmem... Moropulos, bunun bir rivayet olduğunu iddia ediyor. Fakat elinizde delil yok. Şayet şefin mektubu elinize geçecek olursa, o vakit iş değişir.

— Mister Step de bundan saklanmasını istiyor, dedi. Çüpa bunların, ilerde bize çok faydalı olacağını düşünüyor.

Dr. Mervil kağıdı aldı ve ümitsiz bir nazarla baktıktan sonra yazı masasının üzerindeki çekitken bir kutuyu açarak içine koydu.

— Moropulos, kıymetli evrakı Loymak için bir kasa yapacağını söylemişti, dedi. Sizin, kurnaz ve iş bilir bir adam olduğunuzu bilirim. Hakikaten bu kasayı yapabileceksin mi?

Solt, başıyla tasdik etti. Doktor devam ederek:

— Peki amma, Moropulos'un bir tane, Step'in ise birçok kasaları vardı. Evrakı bunlardan birine koyamaz mı idi?

Solt, ağır ağır konuşarak:

— Yapacağım kasa onların hiçbirine benzemez, dedi. Yalnız size sunu söyleyeyim ki, kasanın bazı kısımları hazırlanmış vaziyettedir. Yalnız kenarlarını birleştirmek için tam bir sene çalıştım. Birçok kasalar, basit, çocuk oynanacağına benzeyen şeylerdir. Fakat benimki, bambaşka bir şeydir. Bu kasa, kilitli iken yalnız bir kelimne ile açılabilir. O kelimne bilinmezse, kasanın açılmasına imkân yoktur.

Doktor, alnını buruşturarak:

— Şayet onu açmak isteyenler, meselâ polisler, bu kelimneyi bilmezler. Kasayı da açmak isterlerse ne olacak?

Kasanın muhteviyatı mahvolabilecek mi?

Solt, başıyla tasdik edince, doktor sözüne devam etti:

— Peki bu nasıl olacak?

Solt, doktora kasa hakkında uzun uzun malûmat verdikten sonra ayağa kalktı:

— Kasamızın en enteresan görülen fakat en basit olan şeyi, içindeki evrakın imhasıdır, dedi. Kasa bilinmeyen biri tarafından açılmak için kuralandığı zaman içinde bulunan bir litre kadar asid evrakın üzerine dökülür ve evrak bu suretle ortadan kaybolmuş olur.

Mervil, bir an düşündü sonra Solt'a bakarak:

— Peki ama, dedi. Kasayı açmak isteyen adam, kapağa dokunmayıp ta, kasanın başka bir tarafını deleccek olursa...

Solt, gülümseyerek:

— Bunu hiç zannetmem, dedi. Kasanın her tarafı, arada oldukça geniş bir boşluk olmak üzere iki katlıdır. Hariçten yapılacak herhangi bir zorlama ile, bu iki kat arasında bulunan asit, derhal akar, evrak yine imha edilmiş olur. Yalnız bu asidi, kasanın içine aktırmadan da kasayı delmek mümkündür.

Bunun için, kasanın görünmüyebilecek bir yerine bir tapa konmuştur. Bu tapa açılır, asit dışarı çıkarılır. Ancak bundan sonra kasa içindeki evrak zarar vermeden delinebilir.

Mervil:

— Ambroz, siz, eşi az bulunur bir insanmış, dedi. Şimdiye kadar rastladığım insanların en kurnazı-sınız. Yalnız, bu işe bir an evvel başlamalısınız.

Mervil, kasa hakkında yeni bir şey soracağı sırada Solt, ayağa kalkmış, kapağı doğru yürümeğe başlamıştı.

Mervil:

— Solt, Moropulos'a nerede tanıştınız? diye sordu.

Deniz üstünde, Moropulos, o sıralarda Okyanusta ticaret yapıyordu. Zannedersem, inci kaçaklığı yaptığı bir gemisi vardı. Bunu size anlatmıştım galiba. Esasen kimseden bir şey gizlediğim yok.

(Arkan var)

Mervil, yerinden fırladı ve sert bir sesle:

— Bu mektup, derhal imha edilmelidir! diye bağırdı. Onu saklamak delilikler... Bu hususta hiçbir malûmatım yok...

Bu itibarla mektubu yok etmek lâzımdır. Haydi Solt gidin ve kendisine bunu söyleyin...

Ambroz Solt, elini yırtık çeketinin iç cebine sokarak bir deste kağıt çıkardı:

— Mektupla diğer evrak bende dedi. Moropulos, bunları muhafaza etmeniz için gönderdi. Çünkü evinl aramaları ihtimali var.

Mervil:

— Bu evrakı ben mi saklıyacağım? diye sordu. Şu Moropulos epeğin birisi. Böyle şeyler saklanır mı? Bunları yakmaktan başka çade yoktur.

Solt, başını salladı:

NAT PINKERTON

“Polisler, şimdiye kadar bir iş beceremediler. Bundan sonra mı bir şey yapacaklar?”

Jambon Kokusu

Nakleden: N. Yeğinobalı

Nosey Collins'i tanırız. Daily Gazette'nin en meşhur ve en zeki muhabiri. Bir kaç sene evvel Nosey Collins'in ismini kimse bilmiyordu. Genç adam arif zekâat ve gayreti sayesinde bu mevkii elde etmişti. Ama Nosey'in elde etmek istediği bir şey daha vardı: Tillie. Nosey, Tillie ile evlenmek istiyordu. Ama bunun için patronun biraz daha fazla para vermesini bekliyordu. Nosey'in hayatında Tillie'den başka bir kadın daha vardı. Bu da Nosey'in yazı masasının sağ çekmesinde uyuyan Dermie isimli dişi kediydi.

Nosey, Dermie'nin beyaz tüylerini geftakle okıadı ve Dermie bu muhabbet izharına derin, memnun hırıltılarla cevap verdi. Yastık gibi yumuşak ve kocaman, iyice tembelle kedi idi. Bir kere çekmecenin içine kıvrılıp yattı mı tekmeleseniz kalkmazdı. Onu yerinden kaldıracak bir tek şey vardı: Et kokusu. Dermie bilhassa domuz etine okadar düşküncü ki, Nosey ona jambon getirdiği zaman kokuyu iki oda öteden alır ve hemen yerinden fırlardı. Nosey elini kedinin ensesinden çekti. Buna canı sıkılan Dermie bir gözünü açarak ters ters sahibine baktı. Fakat onun gözleri dalırmıştı. Kedinin yüzüne bakarak ciddi ciddi:

— “Dermie,” dedi, “birazdan bize mühim bir ziyaretçi geliyor. Şu jambon haydudu hakkında ondan bir şey öğrenebilirsek işimiz iş demektir.”

“Yedi günde yedi kasap... Ve yedi kasabın da kasası. Mühim bir rekordur, yani. Bu adam öyle değme kaatillerden değil. Ama beni şaşırtan şu: Hem her kasaba geleceğini önceden haber veriyor, hem de sonra onların güşhesini çekmeden nasıl içeriye girebiliyor? Harif hayalet midir, nedir? Sonra neden hep domuz eti satan kasapları seçiyor?”

Bu konuşma Dermie'nin canını sıkırmıştı. Bunu belli eder bir tavırla kıvrıldı ve horul horul uyumağa daldı.

Nosey masasının üzerindeki imzasız pusulayı kimbilir kaçınıcı defa olarak okudu. Bu, sekizinci kasaba gönderilmiş olan ihbar mektubuydu. Kasap pusulayı gazete idarehânesine göndermişti. Nosey de hemen ona telefon ederek onu bugün öğleden sonra matbaaya çağırırmıştı. Adamı sorguya çekerek bu cinayet serisi hakkında bir şeyler öğrenmek belki mümkün olacaktı. Nosey:

— “Belki değil, muhakkak olmalı,” diye düşündü.

Eğer bu cinayet zinciri hakkında herhangi bir şey öğrenebilirse Nosey'in itibarı ve şöhrati bir kat daha artacaktı. Sonra gazetesinin sahibi “Jambon Kaatili” hakkında malûmat alan muhabire mühim bir mükâfat ve bir de maaş zammı vaatmişti.

Nosey Collins'in gözleri tatlı hülyalar içinde dalıp gitti. Eğer biraz sonraki konuşmadan mühim bir şey elde edebilirse Tillie'yle

derhal evlenecekti. Tillie ile evlenmek de cennete girmekle birdi. No bir şey yapacaklar!... sey'in gözü önüne nişanının sarışın bukleleri, ufak tefek, beyaz vücudu ve yaptığı nefis yemekler geldi.

Bu sırada Dermie de yemek ruyasından uyanmış olacak ki sarı gözlerini açtı ve tabağına baktı. Tabağının hâlâ boş olduğuna görünce isliği andırın öfkeli bir ses çıkardı ve kuşruğunu vakur bir eda ile kaldırıarak dışarı çıktı. Maamafih biraz sonra geri geldi ve yalvarır gibi hırlıtlarla Nosey'in pantolonuna süründü. Bir şey yemiyeli tam iki saat oluyordu!

Fakat Nosey ona ehemmiyet bile vermedi. Çünkü ihbar mektubu

alan kasabın geleceği vakit yaklaşıyordu ve Nosey heyecan içindeydi. Tam saat üçte kapıya vuruldu ve uzun boylu, pejmürde kılıklı bir adam görüldü.

— “Mr. Collins siz misiniz?” dedi. “Ben Martin.”

Nosey: — “Buyurun, efendim,” dedi. Adam, Nosey'in gösterdiği sandalyeye otururken elleri titriyordu.

— “Biraz geç kaldım, fakat kusura bakmayın,” dedi. “Müşteriler bastırdı da bir türlü dükkândan ayrılamadım. İlk fırsatta hemen geldim. Daha geç kalmıyayım diye sırtındakileri bile değiştirmedim.”

Pejmürdeliğinden ötürü özü diller gibi esavabını gösterdi. Dermie yabancıyı merakla göyle bir kolladı, sonra gitti ve çekmecesine kıvrılıp yattı. Nosey kasaba:

— “Polise haber verdiniz mi?” diye sordu.

— “Verdim ama pek ümidim yok.” Adam acı acı güldü. “Polisler şimdiye kadar bir iş beceremediler. Bundan sonra mı bir şey yapacaklar? Siz bendinizi niçin çağırıyorsunuz?”

Nosey, “Sizinle konuşursam bu müthiş kaatil hakkında belki bir şey öğrenebilirim diye ümit etmişim. Böylece belki size yardımım dokunur.”

Kasap, “İngallah!” dedi. “No so rarasız cevap vermeğe hazırım, efendim.”

Nosey, “Öyleyse bir dakika bana müsaade edin de gidip not defterimi alayım,” dedi.

Dişariya çıktı ve hemen gidip bir yere telefon etti. Sonra ömründen asla not tutmayan Nosey daktilo kızılarından birinin defterini aldığı gibi içeriye girdi.

Kasaba suzeller sormaya ve aldığı cevapları dikkatle not etmeye (Arkası 14. sayfada)

PIRLANTA YÜZÜK

Nakleden: Leylâ BEKEM

Sıssy gülerken göz kırptı. — Sen bil merak etme ben işimi bilirim dedi.

Robert, — Ama ben korkuyorum. Ya farkına varırlarsa diye mırna kırın etti. Sıssy kocasının kolundan tuttu, — Haydi canım sen de diye mor-diverlerden yukarı sürüklemeye başladılar. Apartmanın en üst katına gelmeye, Robert.

— Vaz geç dönölüm, dedi. Fakat Sıssy zile bastı. Kapıyı hizmetçi kor açtı. Misafirlerin mantolarını alırken evin hanımı geldi.

— Nicle bu kadar geç kaldınız? Oyuna başladık bile. İçeride buyrunuz. Sıssy luntarak eldivenlerini çıkardı. Evin hanımı, Maria Brown, — Ooo... Güle güle. Yeni mi? Ne kıymetli, ne güzel yüzük öyle?.. dedi. Sıssy biraz daha kıvrıldı.

— Evet. Kocam çok zevk sahibi değil mi? — Şüphesiz. Şüphesiz. Fakat artık içeri girilim.

Misra Maria önden yürüyerek misafirlerine yol gösterdi. Sıssy ile kocası Robert'i abbas evlada pokerde tanıdı. Robert'in zengin bir komisyoncu olduğuna söylediler. Fakat haklarında başka bildiği yoktu. Sıssy çok sık ve zarif giyinmiş bir kadındı. Her bahandan beşenilirdi. Hal ve tavırları ile tam bir salon kadını olduğunu ispat ederdi.

Salonun bütün lambaları yakılmıştı. Ortaça altı tane masa kurulmuştu. Baş masada ovuna başlanmıştı bile. Mister Brown misafirlerinin yazma geldi.

— Hos geldiniz efendim dedi; ve eğilip Sıssy'nin elini öptü. Yüzüğü görmemesi imkânsızdı.

— Aman hanımefendi ne şahane yüzüklü diye mırıldandı. Karısı hemen attı.

— Değil mi kocacığım? Mister Brown, hiç renk vermedi anlamamazlıktan geldi.

— Senle de olacak. Buyurun efendim bu masaya diye lâfı değiştirdi. İçinden, — Vay başıma gelenler. Kartıya

böyle bir yüzük almazsam dilinden çekceklerim var” diye öylelenmekten kendini alamadı.

Masanın başına oturlarlarken Sıssy rıger masadakileri olt ile sölmüdü. O yunda bile elini herkesten sürükleyecek şekilde hareket ettirmeyi ihmal etmiyordu. Yüzüğü görmeyen kalmamıştı. Hanımlar o akşam zihinlerini toplayamıyor pek dalına oynuyorlardı. Erkekler de öyle. Çünkü bu toplantının kendilerine pek tuzluyla mal olacağını düşünmüyor değillerdi.

Bir ara oyunu bıraktılar, istihbarat etmek, bir iki kadeh yuvarmak için masalarından kalktılar. Sıssy mahiyatın tazelemek için dışarı çıktı. Beş dakika olmamıştı, ki salonun kapısı huzla açıldı, Sıssy çıktı görüldü. Bir eli kapının tokmağına asılmış diğer eli yüzünü örtmüştü. Bütün selamladıkları ne oluyor diye döşüp baktılar. Yüzük parmağında yoktu.

Robert yerinden fırladı, — Yüzük ne oldu? diye haykırdı. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi. Bir kargasalıktır, diye Sıssy dedi.

mek ki yüzüğün kayması mümkün... Mrs. Brown'ın gözleri biddetle parladı.

— Eğer yanılmıyorsa kasabata bize yüklemek istiyorsunuz?

Robert kaçamaklı bir cevap verdi. — Yüzük kaçtı!

Sıssy kekeleyerek, — Olsa olsa İlavabonun borusundan aşağıya kayarız. Dedi. Bir ara beyazdan dışarı çıkmıştı. Belki de şey... Döndüğün zaman yüzük yoktu.

— Çalmışsın olmasın?

— Kimisiyi römidedim. Ev sahibi mahcup bir tavırla, — Hizmetkarlarım namuslu insanlardır, Fakat...

— Ağlamağa koyuldu. Sıssy tekrar

Nihayet bir usta gelip boruyu söktü. Boru çok geniş olduğu için usta, yüzüğü sürükleyip götürmüştü elabildi.

Yüzük bulmamadı. Daha sonra da bulunamadı. Ev sahibi Sıssy'ye bir vezinini alırsa bu nehoş vekarı kapadı. Belki de bu vezinli karıbolan yüzük kadar kıymetli değildi. Fakat yine de çok nakalı ve göz kasırmak bir şeydi.

Arsadan ayılar geçti. Bu vak'a unutuldu gitti. Fakat Misra Brown unuttu. Bir gün yemekte bu yüzük hikâyesini kocasının bir arkadaşına anlattı. Sofradan kalkıp yan odaya geçince iki arkadaş bir ara yalnız konuşmak fırsatını buldular.

Arkadaş, — Affedeyim ama sende enayitnin böyle bir şeyi bulmuşsun?

— Bir gün yemekte bu yüzük hikâyesini kocasının bir arkadaşına anlattı. Sofradan kalkıp yan odaya geçince iki arkadaş bir ara yalnız konuşmak fırsatını buldular.

Arkadaş, — Affedeyim ama sende enayitnin böyle bir şeyi bulmuşsun?

— Bir gün yemekte bu yüzük hikâyesini kocasının bir arkadaşına anlattı. Sofradan kalkıp yan odaya geçince iki arkadaş bir ara yalnız konuşmak fırsatını buldular.

Arkadaş, — Affedeyim ama sende enayitnin böyle bir şeyi bulmuşsun?

— Bir gün yemekte bu yüzük hikâyesini kocasının bir arkadaşına anlattı. Sofradan kalkıp yan odaya geçince iki arkadaş bir ara yalnız konuşmak fırsatını buldular.

GİZLİ VAZİFE!

KAÇTIĞIMIZ
ALMAN BİRLİ-
ĞİNİN YERİNİ
BİLDİRE-
CEĞİM
BOM.
BA-
LA
GİN
LAR

RİCA EDERİM
BİR AZ BEKLE
ARKADAŞLARI
MIZ KAÇSINLAR

FAKAT ZAMAN DA KAY-
BETMEMELİYİZ. HAH ALICI
VERİCİ RADYON GALIŞMA.
YA BAŞLADI. ŞİMDİ NEŞ-
RİYAT YAPABİLİRİM.

AMERİKA
LILAR HER
HALDE ÇOK
YAKINDA OL-
SALAR GEREK
TAYYARE SES-
LERİ DUYU-
YORUM.

AMERİKALILAR ÇABUK GELİRLER
DEDİK AMA BU KADAR... DA
DEĞİL... ALMAN
TAYYARELERİ OL-
MASINDAN KDR.
KARIM.

BİR SAAT
SONRA...

BOMBA
SEGİLERİ
DUYUL-
DU.

İNŞALLAH DOST.
LARMIZ GİZ-
LENMİŞTİR.

FAKAT KAMYONU GÖRMÜŞLERDİ.
AMAN
ALLA-
HIM
GÖKYÜZÜNE
BAKACAĞINIZA
ORMANA SIVI-
SIN.

FAKAT BUNLAR AL-
MAN TAYYARESİ. NEYE
BİZİ BOMBALİYOR-
LAR.

BU İFE HAYRET
ETTİM DOĞRU.
SU... NEYE BU HÜ-
CUM AN-
LAMI-
DAM

BİZE ATEŞ AGMAZ.
LAR. ALMANLAR
HİÇ YANILMAZ.

ŞİMDİ GÖ-
RÜRÜZ.

NE YAPACAĞIZ ALEN. BOM-
BALAR GİTTİKÇE YA-
KINIMIZA DÜŞÜ-
YOR.

ORMANA GİTLENELİM. POL
JÜLYENİ GETİRSİN, ABRAHAM
RÜŞÜK ALFREDO SEN AL... BEN
DE ANNEMİ ALA-
CAĞIM.

HEPSİ
ORMANA
KAÇTILAR.
FAKAT
ABRAHAM
KAMYONA
TAKILI KAL-
DI. KİMİ-
DİYAMİYOR-
DU.

ALMAN GAVUŞU YAKLAŞTI.

ÖLDÜ-
MÜ?

BAKSANA HİÇ
YANILIYOR
LAR MI?

HAYIR... BEN BİR KE-
SİF YAPTIM. YAKINDA
RUS ASKERLERİ
GÖRDÜM.

SAHİ Mİ? EMİN
MİSİN?

EYET... KOMUTANA HA-
BER VERMELİ-
YİZ.

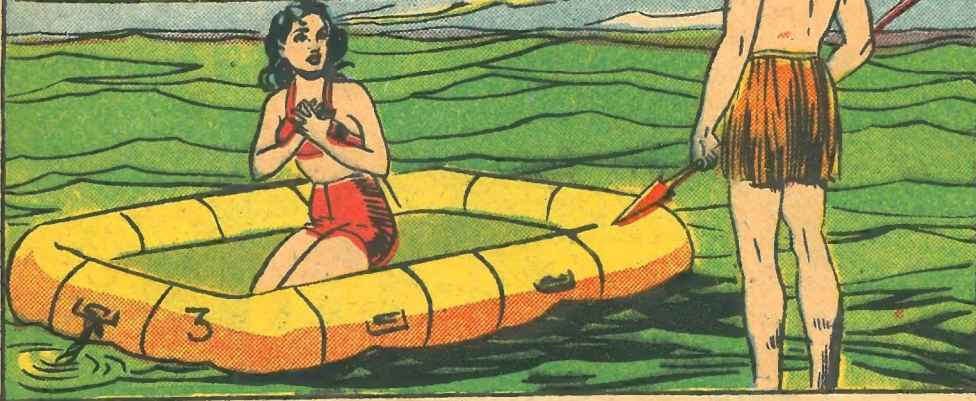
GÖCÜKLARIMI SON BİR DE-
FA GÖRMÜK VE ONLARLA
BİRLİKTE ÖLMÜK İSTİYORUM.
BERLİNDE FRİDRİHSTRAS.
SE 15 NUMARA-ELİMDEN
DA OTURU- (SELEN YAN-
YOR LAR... DİMİ YA-
RANIM)

ARKASI VAR

NARDA KENDİNE GELİP DENİZ ÜSTÜNDE DURAN ADAMI GÖRÜNCE ŞAŞIRDI. RÜYA MI GÖRÜYÖRÜM, YOKSA SAYIKLIYOR MUYUM, DİYE DÜŞÜNDÜ, HİÇ DENİZİN ÜSTÜNDE ADAM DURUR MU ?

MANDRAKE

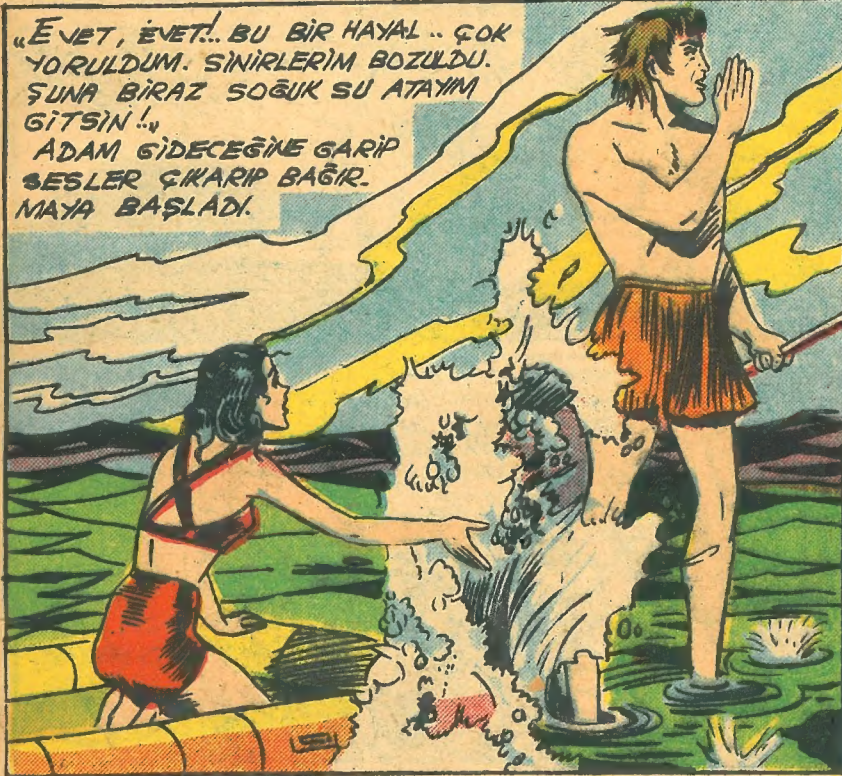
SAL ADAMLARI

SANKİ BU YETMİYOR. MUŞ GİBİ YARI ÇIPLAR ADAM YÜRÜMEĞE BAŞLADI. VE SALIN YANINA GELDİ. AYAKLARINDA ÖRDEK AYAGINA BENZER PAPAĞLAR VARDI.

“EVET, EVET!.. BU BİR HAYAL.. ÇOK YORULDUM. SINIRLERİM BOZULDU. ŞUNA BİRAZ SOĞUK SU ATAYIM GİTSİN!” ADAM GİDECEĞİNE GARİP SESLER ÇIKARIP BAĞIR. MAYA BAŞLADI.

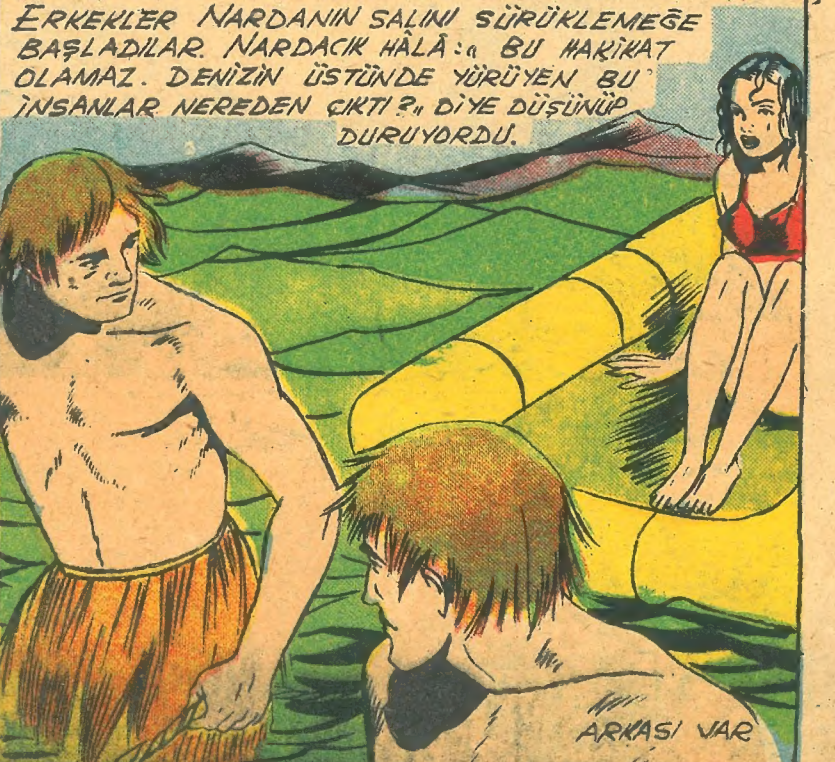
BAĞIRMASI ÜZERİNE DALGALARIN ARASINDAN YİNE DENİZİN ÜSTÜNDE YÜRÜYEN KADINLI KIZLI İRİLİ UFAKLI BİR SÜRÜ İNSAN BELİRDİ!

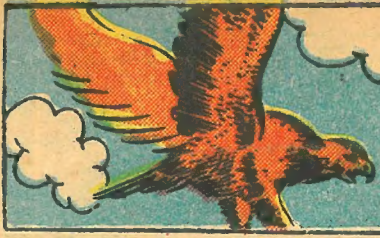
NARDAYI GARİP BİR HAYVAN SEYREDER GİBİ ÇE. VİRDİLER. NARDA ŞAŞKIN ŞAŞKIN : “SİZ KİMSİNİZ AYDL ?” DİYE BAĞIRDI.

ERKEKLER NARDANIN SALINI SÜRÜKLEMEĞE BAŞLADILAR. NARDACK HALÂ: “BU HARİKAT OLAMAZ. DENİZİN ÜSTÜNDE YÜRÜYEN BU İNSANLAR NEREDEN ÇIKTI ?” DİYE DÜŞÜNÜP DURUYORDU.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

ANNESİ MERAKLANDI
DOKTORLA KONUŞMAK
İSTEDİ

NEN VARMIS ÖĞRE.
NELİM BAKALIM. SAKIN
FENA BİR ŞEY OLMASIN..

27/1

AZ SONRA BAYAN AZTİRİD MUAYENE ODASINDAN GÖZ
LERİ YAŞLI ÇIKTI.

ORORA YAVRUM!
NE DİYE ANNENE
SÖYLE MEMİSTİN

ORORANIN YÜZÜ KIZARDI. ANNESİNİ SARILIP ÖPTÜ.

ANNE! AFFET BENİ E Mİ?

KIZIM BU İŞİ NASIL YAPTI? DEMEK ARTIK KIZ
DEĞİLSİN HA? NAMUSUMUZ İKİ PARA
LIK OLDU. AY ÇILDIRACAĞINI.

ÜB KURTULDU
DÖNECEK. ÇOCUK
DOĞMADAN EV.
LENECEĞİZ.

SİMDİ BİR DE ONU DÜŞÜNME!!.. AYLAR
ÇABUK GEÇER. AH NE MÜTHİŞ ŞEY..
SENİ AZARLAMAM LAZIM.. HALBUKI

SEN BİR ME..
LEKSİN ANNE..

BİR DE SEYAHATE ÇIKMAK
İSTİYORDUN ORORA.. SEN
DELİSİN AYOL..

DELİ DEĞİL AŞIĞIM ANNE

97/1

SU SIRADA KORRADO BELDİ.

BEN ELİMDEN SELENİ YAPTIM.
KABUL EDİLMEDİ.
GİNİZE GÖK
ÜZÜLDÜM.

TEŞEKKÜR EDERİM
KORRADO.. GÖK NA.
ZİKSİNİZ.

TAM O SIRADA KERRİ BİR KIZ GİRDİ

SİZİN İÇİN İYİ HAVADİSLERİM
VAR MATMAZEL.. HEYETİN SİH.
HAT KADROSUNA KABUL EDİLDİ.
NİZ. YARSAY MEN.
DORA MÜRACAAT
EDİNİZ.

TEŞEKKÜR EDERİM
ÜSTEGMEN.. NE KADAR
NEMNUN OLDUĞUMU
BİLEMEZSİNİZ..

ORORA GELEN KIZA HASETLE BAKTI.
BAKAR BAKMAZ DA HASEDİ KISKANÇLIĞA
GEVRİLDİ. BU GELEN KIZ MARGRİTTİ.

YİNE O MENDEBUR! BİZİ GÖR.
MEDEN BURADAN ÇIKALIM..
ZORLA DEĞİL YA ŞU KIZDAN HİÇ
HAZ ETMİYORDUM
İSTE..

KURTARMA
HEYETİ AYILAR
ADASINA
VARDI.
YALNIZ ER.
KERLERDEN
MÜTEŞEHİR
OLAN ASIL
KURTARMA
EKİPİ BİZLER
ÜZERİNDE
GİZİN YOL
CULUĞA
BAŞLA
DI.

ORORA STOKHOLM'DA
RADYO BAŞINDAN AYRILMIYORDU. FAKAT HİÇ
BİR SES ÇIKMIYORDU. NİHAyet GENERAL HAN.
SEBERGİ ZİYARETE KARAR VERDİ.

BU YANASLIK ÇOK FECİ
EFENDİM. ONLARI KUR.
TARMAK İÇİN ACABANE
BEKLİYORLAR.

MATMAZEL SİZ O BÜZ.
LARI BİLSENİZ BÖYLE
DÜŞÜNMEZ NE SÖYLE-
MEZDİNİZ BAZEN EN Kİ-
SA BİR MESAFE BİLE
SAATLERCE GEÇİLEMEZ

ÜZÜLMİYİNİZ. NİHAyet
BİR AYA KALMAZ NİŞAN.
LİNİZA KAYIŞURSUNUZ.

BİR AY MI?
OH.. UBALDO'YU
GÖNDERME-
LYDİNİZ..

NEDEN BÖYLE SÖY-
LÜYORSUNUZ? ONU
BEN GÖNDERMEDİM
KI.. KENDİSİ BU İŞE
TALİP OLDU

O MU? KENDİ.
Sİ Mİ İSTEDİ
BUNU

Sırat Köprüsü

Ayazan- KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 8

Adnan Bey müthiş ıstıraplar içindeydi. Doktor ona enjeksiyon yapmadığı için ne uyuyor, ne rahat durabiliyordu. Doktor Mollabeyle birlikte geliyor ve benim mükerrer ricalarım üzerine onu yalnız bırakmıyordu. Bir gün kendisinin bana nasıl taarruz etmiş olduğunu söyledim. Bu onu çok kızdırdı, fakat nedense bu baris insanın ayağını kesmedi.

Adnan Bey bir iki defa daha üstüne saldırdı. Fakat kendisini çok kolay defedebiliyordum. Bir kat daha zavıflamış olan bu zavallı adam nihayet babasına yalvardı.

— Emel Hanım!a evleneyim. Onu razı ediniz.

Zaten Mollabey de beni tazyik ediyordu. Fakat ben bu zengin insanların bir hile yaparak beni aldatmalarından korkuyordum.

Oğlunun bu ısrarı üzerine Mollabeyle aramızda şu konuşma geçti:

— Kızım, evlenmeniz için her şey hazır. Artık bu inadı bırakınız.

— Ben inat etmiyorum. Benim istediğim Adanaya kadar giderek Belediye dairesinde evlenmektir.

— Nikâh memurlarının karşısında tazyikle evlenmiş olduğunuzu söyleyeceksiniz.

— Size gençliğimin, ölümlerimin üzerine yemin ederim ki böyle bir şey yapmayacağım.

— Kızım sözünüze dikkat ediniz. Hakkınızda hiç iyi olmaz.

— Ben söyleyeceğimi söyledim. Size itimadım yok. Tam kanuni olduğuna inandığım bir nikâhtan başka bir şey istemiyorum.

Elleri, ayakları titremekte bulunan Adnan bey:

— Baba, Emel hanıma inan. O mert bir kızdır, diye söze karıştı.

Mollabey birden bire yemin etti:

— Dediyini kabul ederim kızım. Fakat Allah şahidim olsun ki herhangi bir bozguna sebep olursan seni yirmi dört saat içinde vurdurum.

Büyük bir infialle:

— Sizden daha iyi bir hareket beklemem, dedim.

Mollabey benden sonra oğlu ile konuştu. Kaçmağa kalkarsa Enise-yi öldürteceğini yeminlerle söyledi.

Mollabey ertesi gün Adanaya gideceğimizi bildirdi. Nikâh kararı daha önce mahkemeden alınmış bulunuyordu. Böyle garip bir evlenme ile hiç sevmediğim ve beni asla sevmeyecek olan bir erkeğe bağlanacağım günün gecesi uykusuz geçti. Bu evlenme benim için bir ticaret işinden başka bir şey değildi. Hattâ hiç te isteksiz ve üzüntülü bulunmuyordum. Bir ay içinde ayrılan çiftleri düşünüyordum. Belki benim de tabii evlenmem bu şekilde olabilir ve ilk ay içinde ayrılmaya kalkardım. Burada irade hâkimdi. Bilerek böyle bir işe giriyordum.

Sabahleyin, kahvaltıdan sonra giyinip hazırlandım. Adnan beyi de hazırladılar. Saat on birde hafif bir yemek yedik. Müstakbel karı, koca ilk defa karşı karşıya yemek yemiştik. O son derecede halsizdi. Yine titriyordu. Fakat büyük bir gayret gösteriyordu.

Mollabey de pek memnun görünüyordu. İlk defa olarak bizi

serbest bıraktı. Asağıya inmeğe davet edildik. Mollabeyin sağında ben, solunda da oğlu bulunuyordu. Zemin katta birkaç erkek daha vardı. Bunların içinde gelirken bana kılavuzluk eden adamı ve doktoru gördüm. Doktorun baris ve iğrenç bakışları üzerinde dolaşırken ona nefret ettiğimi anlatan sözlerle baktım. Köşkün önüne çıktık. Pencereerde köşk halkının başları vardı. Gümüşü elbiseler giyinmiş olan bağ bekçileri bir asker intizamı içinde bekliyorlardı. Bunların ellerindeki kuyşılarda hep bir örnek tabancaların asılı bulunduğunu gördüm.

Sayıtı on ikiyi bulan bu bekçiler başlarını çevirmeden duruyorlardı. Mollabey onlara doğru ilerle-

vardı. Eğer böyle bir şeyi bana doktor vermiş olsaydı, muhakkak bir bomba diye kaldırırdım atardım.

Bu tabancayı ne için veriyordu bana? Bir vakit babam bana tabanca atmasını öğretmişti. Bir asker olduğu için asker kıza olarak vetis-nemi istedi. Fakat elime tabanca almayalı on sene olmuştu. O zaman ancak 8 - 9 yaşında kadardım. Bu tabanca ile ne yapacağım? Kendimi mi müdafaa edeceğim? Kim kaçıracak? Sabahleyin taşıdığım kuyşızlık ortadan kalktı. Öyle bir durum hasıl oldu ki şoföre bir şey soramadım. Pek halsiz bir durumda bulunan Adnanı benim yanıma getirdiler.

Bizden önce iki otomobil hareket etti. Sıra bize gelince ilk defa

Adnan Bey çok fena bir durumdaydı. Başı omuzuma dayanmış, kendisinden geçmişti..

di ve bir şeyler söyledi.

Sonra benim yanıma geldi ve: — Buyurun Emel Hanım, dedi.

Beni ilk defa getiren arabayı gördüm. Genç ve gürbüz şoför arabanın yanında ayakta duruyordu. Başı açıktı. Saçları güzelce taranmış, yepyeni lâcivert elbiseler giymişti.

Mollabey birkaç bekçiyi bir jiple önden yolluyordu. Bir an için serbest kalmıştım. Ben de otomobile doğru yürüdüm. Şoför hemen kapıyı açtı ve ben girerken.

— Sizi kaçıracklar!! diye fısıldadı.

Şaşaladım. Yüzüne baktım. Kim ve nereye kaçırıyorlardı. Ben bunları düşünürken o kapıyı kapatan eliyle bana doğru bir şey uzattı ve:

— Saklayınız, dedi. Geliyorlar.

Vücudunu kapıya siper ederek bana uzattığı şeyi gayri ihtiyari aldım. Aynı zamanda da Mollabeyin sesi yükseldi:

— Ne var Raif, ne oldu?

Şoför heyecanını zaptederek:

— Bir şey yok Beyefendi, dedi. Emirlerinizi bekliyoruz.

Mollabey bir iki adım ayrıldı. Ben el çantama şoförün verdiği şeyi sakladım. Bu pek küçük bir tabanca idi. Nedense gözlerinin içinde ihanet ve alçaklık ummadığım bu delikanlıya karşı bir itimadım

beni getiren adam şoförün yanına bindi. Arkamızda Mollabeyle doktorun bindiği otomobil vardı. İki tenezzüh ve üç jip fasıla ile hareket etti. Kılavuz:

— Gözünü aç Raif, dedi. Ben şüpheliyim.

Şoför bu bahsin açılmasına pek sevinmiş gibiydi:

— Beyefendi silâh taşımama müsaade etmedikleri için iyi etmiyorlar, dedi. Siz de olsun var mı?

— Bir Alman mazveri var. Susalım.

Önümüzde bir jip gidiyordu. İçinde altı kadar bekçi vardı. Otunun arkasındaki camdan baktığım sırada Mollabeyin bindiği otomobiline iki yüz metre kadar geride olduğunu gördüm. Daha arkada da iki jip vardı.

Güzel asfaltın üzerinden yağ gibi kayarak gidiyorduk. Dakikalar geçtikçe bu kadar muhafaza altında dayken bize bir fenalık yapılacağına şüphe etmeğe başladım. Zaten hareketimizden bir saat sonra Adnan Bey büsbütün rahatsızlandı. Rengi sapsarı oldu. Başını bir tarafa dayamış ve gözlerini kapatmıştı. Kendisine seslendiğim zaman bana cevap veremedi. Bu defa başı benim omuzuma yaslandı. İnledi.

Otomobiller yollarına devam ediyordu. Yanımdaki bu hasta

adam olmasaydı güzel çamlara ve aşağıda kalan ovaya bakarak çok eğlenecektim.

Bir aralık kılavuz başını çevirerek Adnan Beye baktı. Benden müsaade aldık'tan sonra ona seslendi. Adnan Bey:

— Fenayım, çabuk gidelim, diye inledi.

Otomobil biraz daha hızlandı. Yine, başımı çevirdim. Mollabeyin otomobili yoktu. Önümüzde bulunan jip te görünmüyordu.

İki tarafı kayalık ve çemlik yoldan hızla gidiyorduk. Üstleri yosun tutmuş muntazam şekilli kam-yaların arasından fıskıran çam gövdeleri bazan yolun üstüne doğru sarkmışlardı. Yol bazan pek daralıyor, bazan yanında geniş bir meydanlık görünüyordu.

Ovaya incek yere yaklaştığımız zaman araba çok kuvvetli bir fren yaptı. Yolun ortasında boydan boya bir çam gövdesinin yattığını gören şoför:

— Beyefendi, beyefendi, diye haykırdı. Recep Bey.

Recep Bey dediği kılavuz yan-daki kapıyı açtığı gibi dışarıya fırladı. Arka cebinden tabancasını sıyırıp çekmiş ileriye doğru koşuyordu.

Bu anda Adnan Beyin dünyadan haberi yoktu. Galiba bayılmıştı. Şoför:

— Hanımefendn, sakınız kendinizi, diye bağırdı.

İnsana korkulu rüya gibi gelen bu anda bir silâh sesi duydum. Bağ bekçilerinin ikisinin ellerinde tabancalarla Recep Beye ateş etmeğe başladıklarını gördüm. O meydanın ortasında durmuş kendisini hiç sakinmadan mukabele ediyor ve üstlerine gidiyordu. Bu gözü pek adam birden cüretini arttırarak üst üste ateş ederek koştu. İki bekçiden birisi yaralanmış ve yere yuvarlanmıştı. Öteki mümkün olduğu kadar ufalarak koşuyordu.

Otomobilin içinden seyirci kaldığımız bu korkunç çarpışmadan bizim de nasibimiz varmış.

Recep Bey bekçinin arkasından koştuğu sırada iki bekçi daha ortaya çıktı. Hiç acımadan şoför yerinde bekliyen Raifin üzerine ateş ediyorlardı. Kurşunlardan birisi camı parçaladı. İkinci bir kurşun Raifin omuzuna rasladı. Fakat delikanlı böyle kapalı bir yerde vurulmağı kendisine yediremedi. Kapıyı açtığı gibi ileriye fırladı. Otomobile yaklaşmış olan bekçilerden birisiyle boğaz boğaza geldi. İkisinin yere yuvarlandıklarını ve yerde fırladık gibi dönerek boğuştuklarını gördüm.

Öteki bekçi otomobile doğru koşuyordu. Zaten çantamdaki silâhı çıkartmıştım. Bu ufak bir tabancaydı. Can korkusuyla kapıyı açmak üzere bulunan bekçiye ateş ettim. Herifin elindeki tabanca düştü. Şaşaladı ve bütün kuvvetiyle geriye doğru gitti.

Ne yaptığımı bilmeden arabanın mukabil taraftaki kapısını açtım. Dışarıya çıktım. Bir iki adım yanımda kayalar ve çam gövdeleri vardı. Hemen kayaların arkasına saklana saklana uzaklaşmağa başladım.

(Arkası var)

SONRA SİZİ ORTADAN YOK ETMEYE DE TEŞEBBÜS ETTİ. BU SURETLE DUL KALACAK OLAN SAHTE KRALİÇE TAÇIN VE TAHTIN VÂRİSİ İLAN EDİLECEKTİ. BU SURETLE GETEDE ORTAK OLDUĞU İÇİN İSTİFADE GÖRECEKTİ..

34

BEN BURAYA ONLARIN YÜZÜNDEKİ MASKELERİ İNDİRMEYE GELDİM. FAKAT ÇOK İHTİYATLI HAREKET ETME LİYİZ

NEDEN? BENİM DAHA İTİMADETİĞİM ADAMLA RİM VAR AMİRAL İLE VE ADAMLARIYLA ÇARPIŞABİLİRİZ.

FAKAT KARINIZIN ONLARIN ELİNDE REHİNE OLDUĞUNU UNUTUYOR MU. SUNUZ? EĞER AMİRAL'E BİRŞEY OLURSA KARINIZ BUNU HAYATI İLE ÖDEYECEKTİR. ÇOK DOĞRU. FAKAT NE YAPMAYI DÜŞÜNÜYORSUN?

ADALAR KRALİÇESİ

KURNAZLIĞA MÜRACAAT HER EDECEĞİM. KENDİMİ BU İŞTE MAĞLUP OL MUŞ GÖSTEREREK SEMİYE BİNECEĞİM. SEN DE KİYAFET DEĞİŞTİRİP GEL.

REİS' DİKKATLİ OL. SENİ ÖLDÜRME SIN. LER.. KARIMIN MAH. FUS OLDUĞU YERİ BİLEN BİR SEN VARSIN..

ARKADAŞIMI JOFRE'NİN DE ORAYI BİLDİĞİNİ UNUTMA.. BANA BİRŞEY OLURSA O SANA YARDIM EDEBİLİR..

İŞİN FENASI ŞU Kİ FELÂKET ONUN BAŞINA SENDEN EVVEL GELDİ

NE DİYOR. SUN? JOFRE'YE NE OLDU?

VARGO ATMACA REİSİ OLAN. LARDAN HABERDAR ETTİ. ŞİMDİ İNTİKAM ALMAK İSTİYE. ÇEK O KADININ PENÇESİNDEN ONU KURTARMAK LAZIM.

SEN MERAK ETME REİS.. BU İŞLE BEN MEŞ. GUL OLURUM. YANIMDA VARGO' NUN BULUNDUĞU. NU UNUTMAYIN.

ONU BERABERCE KURTARMAYA ÇALIŞIRIZ.

ZİMAN BOYUNCA İLERLEDİK. LERİ SIRADA ATMACA REİS RİHTIMDA SINMIŞ BİR GÖLGE GÖRDÜ DİKKAT..

BİRDENBİRE DURDU. KILICINI ÇEKTİ VE VAR KUVVETİLE GÖLGEYE FIRLATTI. AYNI ANDA BİR TABANCA SESİ İŞİTİLDİ.

37

ATMACA REİSİN KILICI HEDEFİNE SAPLANDI VE GÖLGE DENİZE YUVARLANDI.

KULAĞIMIN Dİ. BİNDEN GEÇEN BİR KURŞUN Vİ. ZİLTİSİ İŞİTTİM.

BU BANA ATILMIŞ. TI. KILICI FIRLAT. MAMIŞ OLSAYDIM HEDEFİNİ ŞAŞIRMIYACAKTI.

ARKASI VAR.

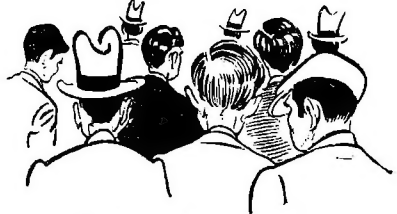
Otomobili Öpen Adam

Yazan: M. YAMAN

Bir alay işsiz güçsüz, ustasına kahve söylemeğe çıkmış kunduracı çırakları, kasabın küçük oğlu, bir iki işportacı, mektepliler, küfeciler, bunların arasında birkaç meraklı, kahvenin önüne dolmuştu.

İki kişi koşuyordu:
— Ne oldu Allahını seversen, neye toplandılar buraya?
— İçeride birisi var. Orta yaşlı bir adam.
— Büyük bir insan mı?
— Yok canım, bayağı, bizim gibi. Orta halli biri.
— Peki ne olmuş?
— Ne olacak-otomobili öptü.
— Otomobili mi öptü?
— Evet.
— Nasıl, neresinden öptü?
— Otomobilin dudağı, yanağı var mı? Kalktı çamurluğundan öptü.
— Deli mi acaba?
— Hiç zannetmem. Deli olsa böyle utanır kaçmazdı.
— Yuh emayi.

Kahveye zorla girdim. İçerisi hıncahınç doluydu. Cam kapı arkadan dayananlar yüzünden çatırdayıp duruyordu. Kahvecinin çığlıklarını arkada bırakarak köşeye kaçan adama doğru sokuldum. Gözüme kahve ocağının yanında bir küçük kapı ilişti. Açtım. Oradan dar bir avluya çıkılıyor. Avlunun duvarı yıkık, önünde de bir yol var.

— Hemen adama sokuldum:
— Buradan, buradan, dedim.
Ne olduğunu anlamadan peşim sıra geldi. Avludan sokağa, sokaktan kalabalık bir caddeye çıktık. Biz uzaklaşırken bir sürü insan koşuyor, kahvenin önündeki kuru kalabalık artıyordu.
Nefes nefese epeyce gittikten sonra تنها bir gazinoya girdik. Yüzü ter içinde bulunan adam ancak o zaman şaşkınlıktan kurtuldu ve yüzüne baktı. Ben:
— Geçmiş olsun, dedim.
— Allah sizden razı olsun, dedi. Ne insanlar be. Maskara oldum gitti. Yakasını bırakır mıyım ya! Ciddiyetle sordum:
— Otomobili öptüğünüzü söylüyorlar.
Rengi yeniden kızardı:
— Öptüm, dedi. Dayanamadım. Birdenbire görüp taniyınca aklım başımdan gitti.
Gülmemi güçlüğüle tutuyordum. Fakat adamcağızın halinde de bir delilik yoktu. Benim dikkatli bakışlarımı sezdii ve:
— Deli değilim birader, dedi. Öptüm diyorum size. Ne var: bu işin üstünde duracak. Sokakta güzel bir kadına sarılıp öpmedim a. Otomobili öptüm.
— Pek mi beğendiniz. Olur a. İnsanın eşyaya karşı da bir iştiağı vardır. Herhalde yepyeni ve pırıl pırıl bir şeydi. Anlıyorum duygularınızı.
— Ne pırıl pırıl, dedi. Boyası dökülmüş, lastikleri bin yamadan, dingili eğri, hurda bir otomobil. Kalubelâdan kalma bir Ford!
— Peki, ne diye öptünüz?
Sigarasını yaktı, şaşkınlıkla bana ikram etmeği unutmıştı. Telâşlan-

dı. Nazlanmadan sigarasını aldım. Bir nefes çekince:

— Anlatayım, dedi. Dinleyin bakın. Geçen yaz sayfiyeye gittik. Gece yarısı çocuk birden hastalandı. Doktoru bulduk. Hemen bir reçete yazdı. Bilmem ne serumu istiyor. Bir saate kadar getirebilirsek yavrucağ kurtulacak. Don paça so-kağa fırladım. Gecenin üçü. Nereden otomobil bulayım. Yol kıyısında gözüme bir karaltı ilişti. Baktım külüstür bir otomobil. Hemen koş-

tum. Kılıksız bir şoför içeride yatıyor. Uyandırdım. Yola çıktık. Gidiyoruz ama gidişe benzemiyor. Sanki salıncak. Her tarafından ayrı teneke takırları, motor hırıltıları çıkıyor. Derken duruyor, şoför bir kibrit yakıp bilmem neresine bir bakır tel sarıyor. Radyatörden ısıkl sesleri çıkıyor, ötesinden, berisinden buhar fışkırıyor. Ben «Aman oğlumun hayatını kurtaracağız» dedikçe şoför «Sen merak etme Beybaba, bu arabada daha çok ekmek vardır, beş can besliyor, isterse olmasın. Tamir eder yine sürerim» diyordu. Yerde miyim, gökte mi? Nasıl gittiğimi bilmiyorum. Neyse İstanbul'a vardık. Serum buldum. Haydi gerisin geriye. Şehirden yeni çıkmıştık, zıncı diye durdu. Haydi aşağıyı. Beraber dayandık. Küçük bir yokuşu çıkarttık. ondan sonra ben bindim, şofö-

rün eli içeriydi, ayakları yerde bir hayli itip hızlandırdıktan sonra o da bindi. Bastı gaza. Tangır tungur, şangır şungur gidiyoruz, şoför hep motoru dinliyor ve «Aksilik etme ulan» diyor. Fenerler söndü, al-dırmadık. Lastikler hava kaçırmağa başladı, umurlamadık. Ben zaten ümidi kesmiştim. Şoför bana geldi-
(Arkası 14. sayfada)

MONTE KRİSTO'NUN ESİRİ

SANKİ MÜCRİMİMSİ GİBİ ONU KAĞMAĞA MECBUR EDİYORSUNUZ.

SİZ DÜPEDÜZ HAKARET EDEMEZSİNİZ. KANUN VAR NİZAM VAR..

BİRRİĞ GÜN SONRA LUPİYAN'IN KAHVESİ ÇAYIR ÇAYIR YANDI.

AH PATRON.. NE FELÂKET.. SİZ ÇIKAR ÇIKMAZ DÖRT BİR TARAF TAN ALEVLER FİSKİRDİ.

GAYRET ETMELİYİZ BİRŞEYLER KURTARMALIYIZ..

BÜTÜN MÜLKÜMÜZ, BÜTÜN SER. YETİNİZ KÜL OLUYOR MAHVOLDUM..

YANGIN BAŞLANGICINDA BAZI KİMSELER SÖNDÜRMEĞE ÇALIŞTILAR.. SÖNDÜRMEK DEĞİL YAĞMALAMAKTI.

SAHİ.. ÇOĞU ROCA PAKETLERLE KAÇIP GİTTİLER. BANA ÖYLE GELİYOR Kİ BU YANGIN'I Yİ TERTİPLENMİŞ BİR KASİT ESE Rİ..

HEY LUPİYAN! KARINA BAK.. BAYILDI..

JAMBON KOKUSU (6. sayfadın devam)

başladı. Bütün i'leri noktallıyor ve t'lerin çizgilerini itinayla çiziyordu. Arkadaşları onu bu halde görseler her zamanki sabırsız ve tez canlı Nosey'in bu kadar ağır olmasına şaşarlardı.

Üç dört dakika ya geçmiş yahut da geçmemiştir ki kapı açıldı ve içeriye iki iri yarı polis girdi. Benzi kül gibi solan ziyaretçinin bileklerine bir kelepçe geçirildi. Adam nihayet moraran dudaklarını açtı ve: "Bunun mânası ne?" diye kekeleydi.

Polislerden biri: "Sizi ebedi istirahatgâhınıza götürüyoruz, Bay Jambon kaatili!" diye güldü. "Haydi, yürül!"

Fakat Nosey araya girdi: "Bir dakika, dostlarım. Bu adamla bir mülakat yapmak istiyorum. Malûm a, gazetecilik!" Sonra kaatile döndü: "Bu işi neden yaptınız?"

Adam ümitsizlik içinde başını eğdi. "Bir zamanlar bütün o kasap dükkânları benimdi. Sonra ortağımın aptallığı yüzünden iflâs ettim. Ben de dükkânlarıma yeniden sahip olmak için, ne yapayım... Bu çareye başvurdum. Kasapların hepsiyle ahbap oldum. Onun için hiçbir benden şüphelenmedi..." Sonra ansızın başını kaldırarak Nosey'e baktı:

— "Ya siz benden nasıl şüphelendiniz?"

Nosey elindeki kalemi kulağının arkasına yerleştirerek tembel tembel:

— "Gayet basit," dedi. "Sırtınızı bile değiştirmeden dükkânınızdan geldiğinizi söylüyordunuz. Halbuki Dermie sizi bir kokladıktan sonra gidip sakın sakın yatacağınızı söylediğini anladım. Dermie jambon kokusunu kırk metre öteden alır. Karnı da çok açtı. Sahiden dükkândan geliyor olursanız sizi rahat bırakır mıydı?"

OTOMOBİLİ ÖPEN ADAM

(13. sayfadın devam)

gizmini söylediği zaman inanmadım. Adama para bile vermedim koştum. Çocuk ha gitti, ha gidiyor. Doktor bile ümidi kesmiş. Hiemen enjeksiyonu dayadı. Birkaç dakika sonra bana: "Hani bir iki dakika daha geç kalsaydınız iş bitmişti, dedi. Haydi geçmiş olsun. Atlattı kerata."

Bir nefes daha sigaradan çeken adam:

— İşte böyle birader, dedi Bu küllüstür otomobil bana yavrucağı kazandırdı. Onu öpmem de kimi öperim. O gün bugündür arıyorum. Şoförü görünce bol bol bahşışını verdim. Dayanamadım, otomobilin de çamurluğundan öptüm. Vay sen misin öpen!

Adamcağız sözünü ancak bitirmişti ki gazinonun önünde birisi belirdi ve:

— Burada, burada, diye haykırmağa başladı. Otomobili öpen adam burada.

Adamcağız ayağa kalkmış haykırıyordu:

— Garson, oğlum, buranın helâsi filân yok mu?

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar. hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllık: (50 sayı) 12 lira 6 aylık: (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ yayıncı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

13

Ne dedin Corc?
Bu bir dedikodu ha?

Azizim, ben gidiyorum.
Ortada bir fırtına kopacak
gibi Allah'ısmarladık.

BOB DIĞARI ÇIKINCA VIOLET SAPSARI
BİR YÜZLE SORUYU TEKRARLAR.

Dedikodu ha? Ya beraber
geçirdiğimiz bu aylar?
Balalar, tenisler, yemek-
ler, Banyolar? Corc ga-
libi sen beni öldürmeğe
niyet ettin!

Violet çok rica
ederim! Aramız-
da bir anlaşma-
mazlık var.

VIOLET AĞLIYARAK CORCUN BOYNU-
NA SARILIR.

Ne anlaşmazlığı? Ben daha ilk gördüğüm
andan beri seni seviyorum. Hayır corc ben
sensiz katıyyen yaşayamam.
Sana güneş kadar ihtiyacım var.

CORC
KABAHA-
TIN KEN-
DİNDE
OLDUĞU-
NU KABUL
EDEREK
SERT
BİR HA-
REKET-
LE VIO-
LETİN
KOLLA-
RINI BOY-
NUNDAN
ÇEKER.

Violet söylediğin bu
şeyler imkansız.
Benim daha fazlasına
tahammülüm yok.
Sakin ol yoksa

Yoksa ne?
Beni kovacak-
mısın buradan?

Lütfen sayfayı çeviriniz

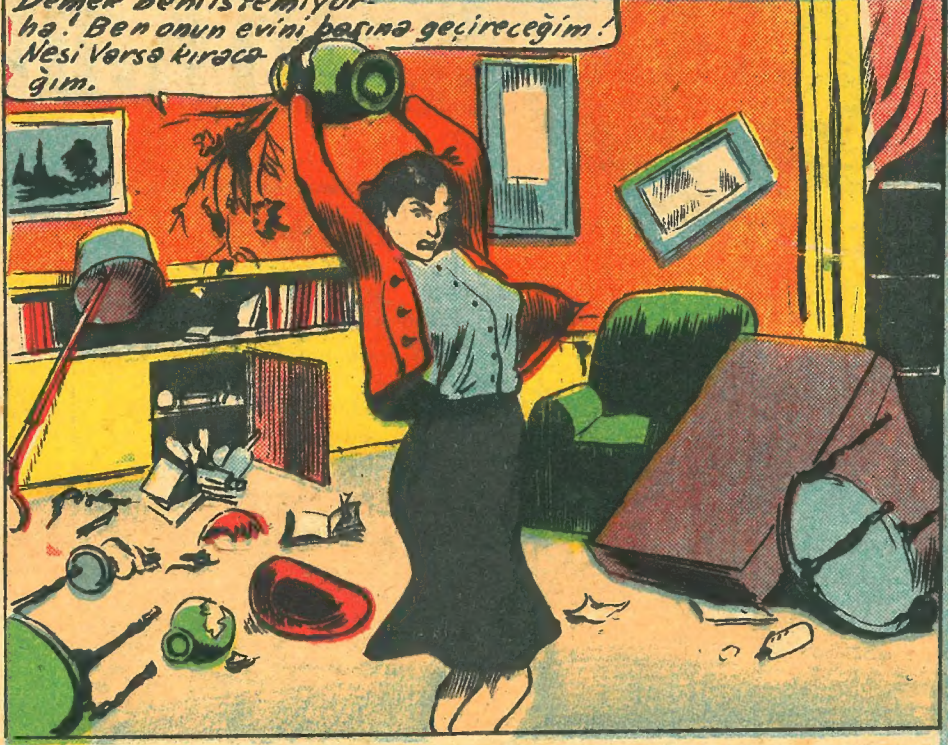
BİNBİR ROMAN

FAKAT CORC ÇIKTIKTAN SONRA VIOLET ELİNE GEÇENİ YERE VURUR KIRMAKTA VE HIRSINI ALAMAMAKTADIR.

Hayır ben çıkıp gideceğim buradan... Affedersin... Allahı marladık!..

Corc! Dur! dinle beni!

Demek beni istemiyor ha! Ben onun evini başına geçireceğim! Nesi varsa kıracağım.

Bu hadi se Corcun canını sıkarak sokaklarda avare dolaşırken tekrar Floranın tatlı hayatını hatırlar. Bobu görme-gekarar verir ve onun note line gider.

Affedersin Bob konuşmamız Violetin gelmesiyle yarıda kalmıştı.

O! Küçük maymunun elinden nasıl kurtuldun?

Bırak işin o tarafını. Ne diyordum...? Ha demek Parise gidiyorsun? Oradan da Milano'ya geçip Flora hakkında malumat alsan bana büyük bir iyilik etmiş olursan.

Peki öğrenmek istediğin nedir?

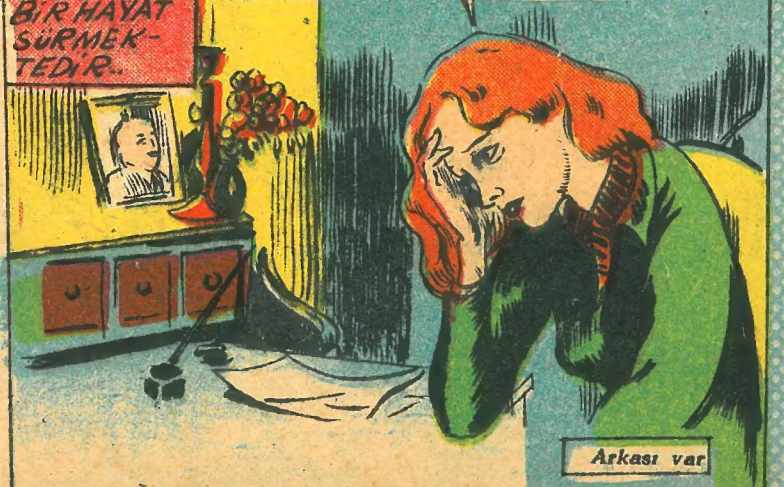

Yaşlı bir erkekle münasebeti olup olmadığını ne bu son aylarda ne yaptığını öğreneceksin Hatta istersen bu iş için polis hafiyesinden de istifade edebilirsin. Masrafın bana ait.

Ben tek başıma yaparım bu işi bana boşuna mı Gazeteci polis hafiyesi diyorlar.

Bu sırada Italyada Flora hep Amerikadan Haber Bekliyecek üzüntülü bir hayat sürmektedir.

Tem yedi mektup yazdım. Halbuki o bir tane yazdı. Yoksa ben unuttumu? Allahım sakin başına bir kaza gelmesin. Ben sükunete muhtacım. Sebebi de...

Arkası var